RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 263.248 van 12 mei 2025
in de zaak A. 241.785/VII-42.496

In zake : XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bob Brijs
kantoor houdend te 1060 Brussel
Moskoustraat 2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1070 Brussel
Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 22 april 2024, strekt tot de cassatie van arrest nr. 303.220 van 14 maart 2024 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 15.936 van 5 juli 2024.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2025.

Staatsraad Frédéric Vanneste heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bob Brijs, die verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, dient op 24 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

De verwerende partij neemt op 17 juli 2023 een beslissing waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming worden geweigerd (hierna: aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met arrest nr. 303.220 van 14 maart 2024 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/5, § 3, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 van richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van artikel 149 van de Grondwet en van het algemeen rechtsbeginsel van de jurisdictionele motiveringplicht waaraan deze grondwetsbepaling uitdrukking geeft.

Verzoeker betoogt dat in het bestreden arrest niet wordt gemotiveerd waarom het intern vestigingsalternatief (hierna: IVA) redelijk wordt geacht gelet op zijn medische toestand. Verzoeker wijst erop dat hij in zijn aanvullende nota voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft benadrukt dat het voorgestelde IVA niet redelijk is omwille van zijn medische toestand. Er is een risico van volledige blindheid in geval van slechte verzorging van zijn linkeroog. Verzoeker lijdt ook aan chronische hepatitis B. Hierdoor heeft hij nood aan een strikte opvolging. Aldus schendt het bestreden arrest volgens verzoeker artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet en de jurisdictionele motiveringsplicht.

Verzoeker meent voorts dat het bestreden arrest de wettelijke voorwaarden van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet wijzigt door de voorwaarde dat het IVA redelijk moet zijn, weg te laten. Als toets voor het vestigingsalternatief neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dezelfde toets als voor de internationale bescherming.

Verzoeker merkt vervolgens op dat in het bestreden arrest wordt geoordeeld dat zijn persoonlijke omstandigheden, waaronder zijn medische toestand, afdoende in rekening werden genomen door de verwerende partij bij de beoordeling van het IVA, terwijl de verwerende partij in de aanvankelijk bestreden beslissing evenwel uitdrukkelijk stelt geen rekening te houden met de medische problemen. Volgens verzoeker kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet oordelen dat de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met zijn medische toestand terwijl zij zelf stelt dat deze beoordeling buiten haar bevoegdheid valt. Verzoeker benadrukt dienaangaande nog dat uit de *Guidelines on International Protection n° 4* van het UNHCR, die aan de grondslag liggen van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet, blijkt dat zowel gezondheid als handicap persoonlijke omstandigheden kunnen uitmaken die een IVA onredelijk maken.

Wat betreft de redelijkheid van de plaats die door de verwerende partij wordt aangeduid als vestigingsalternatief, voegt het bestreden arrest volgens verzoeker eveneens een voorwaarde toe en maakt het de toets aan het IVA nog strenger door te eisen dat de situatie van extreme armoede waarin verzoeker terecht zou komen, het gevolg moet zijn van een opzettelijk gedrag door een actor of meerdere actoren. Volgens verzoeker is er evenwel geen enkele voorwaarde die stelt dat de onredelijkheid van het IVA te wijten moet zijn aan het gedrag van een actor, laat staan aan het opzettelijk gedrag van een actor.

Door bij de beoordeling van de redelijkheid van het vestigingsalternatief geen rekening te houden met de medische situatie van verzoeker en door voorwaarden aan de wet toe te voegen die er niet in te vinden zijn, schendt het bestreden arrest volgens verzoeker artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet en de in artikel 149 van de Grondwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt daaraan toe dat het bestreden arrest de jurisdictionele motiveringsplicht schendt door niet in te gaan op zijn kritiek op de aanvankelijk bestreden beslissing betreffende het risico om volledig blind te worden en door aldus niet na te gaan of er wel sprake is van een redelijk vestigingsalternatief. Hij stelt vast dat in het bestreden arrest geen motivering te vinden is omtrent de redelijkheid van het IVA in het Franstalige gedeelte van Kameroen gelet op zijn medische situatie.

Verzoeker merkt voorts op dat het bij de beoordeling van de redelijkheid van het IVA niet ter zake doet of hem medische hulp zou worden geweigerd omwille van één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie, doch dat het voldoende is om te besluiten dat er geen IVA is wanneer de afwezigheid van de vereiste medische hulp in het Franstalige gedeelte van Kameroen leidt tot een onredelijke situatie. Dat er een geëigende procedure bestaat om een verblijf om medische redenen aan te vragen in de vreemdelingenwet, ontslaat de verwerende partij en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er volgens verzoeker niet van de redelijkheid van het IVA te beoordelen, rekening houdend met de door hem ingeroepen persoonlijke omstandigheden, inclusief die van medische aard.

Verzoeker wijst er voorts op dat het niet aan hem toekomt aan te tonen dat het IVA onredelijk is, nu de bewijslast bij de verwerende partij ligt. In de mate dat de verwerende partij lijkt te beweren dat het IVA redelijk is zolang het niet leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, verwijst verzoeker naar rechtspraak van de Raad van State en betoogt hij dat de redelijkheid niet kan worden verlaagd tot de ondergrens van artikel 3 van het EVRM en een IVA onredelijk kan zijn zonder dat het leidt tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Indien de drempel van artikel 3 van het EVRM zou worden aanvaard als toets, stelt verzoeker dat hij wel voldoende elementen heeft voorgelegd om te besluiten dat zijn vestiging in het Franstalige gedeelte van Kameroen zou leiden tot een

onmenselijke of vernederende behandeling. Hij stelt vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn beoordeling in elk geval deze toets niet afdoende heeft gemaakt en niet verantwoordt waarom een mogelijke blindheid ten gevolge van een gebrek aan toegang tot medische voorzieningen door de algemene toestand in Kameroen, zoals aannemelijk gemaakt met de door hem aangebrachte stukken, geen onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Beoordeling

6. Artikel 8 van richtlijn 2011/95 is omgezet in het Belgische recht door artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting niet of niet correct zou zijn gebeurd, zodat hij zich bij gebrek aan rechtstreekse werking niet kan beroepen op de voornoemde richtlijnbepaling om te besluiten tot de onwettigheid van het bestreden arrest.

Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

7. De in artikel 149 van de Grondwet vervatte jurisdictionele motiveringsplicht heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepaling wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Alleen een gemis aan motivering of daarmee gelijkgestelde gevallen, zoals tegenstrijdigheid in de motieven, maken een schending uit van de jurisdictionele motiveringsplicht. Wanneer de motivering een verkeerde gevolgtrekking in rechte maakt, kan dit een schending van de wet uitmaken, maar is er nog geen sprake van een motiveringsgebrek. De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast “dat verzoekers persoonlijke omstandigheden, waaronder zijn medische toestand […] afdoende in rekening werden genomen bij de hiervoor geciteerde beoordeling van het intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in navolging van de verwerende partij van oordeel dat verzoeker ondanks zijn medische problemen zeer zelfredzaam, ondernemend en initiatiefrijk is. Na de bespreking van een aantal andere persoonlijke omstandigheden stelt hij dat niet ingezien kan worden “waarom verzoeker zich niet zou kunnen aanpassen aan het wonen in het Franstalig gedeelte van zijn land van herkomst Kameroen – waar de manier van leven ongetwijfeld dichter aanleunt bij de manier van leven in Kumba, dan in België of Italië.” De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit dat “op basis van verzoekers persoonlijke omstandigheden wel degelijk [kan] worden verwacht dat verzoeker zich veilig en redelijk kan vestigen in Franstalig Kameroen.” Uit het voorgaande blijkt dat het bestreden arrest rekening houdt met de medische problemen van verzoeker bij de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief. Het bestreden arrest voldoet hiermee aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Voorts komt het de Raad van State als cassatierechter niet toe om te beoordelen of een intern vestigingsalternatief naar Franstalig Kameroen gelet op verzoekers medische problemen al dan niet redelijk is.

Artikel 149 van de Grondwet en de daarin vervatte jurisdictionele motiveringplicht, zijn niet geschonden.

8. Artikel 48/5, § 3, vreemdelingenwet luidt:

> “§ 3 Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:
> a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;
en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker."

Anders dan verzoeker voorhoudt, wijzigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet de wettelijke voorwaarden van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet door de voorwaarde van een redelijk vestigingsalternatief weg te laten. Na vastgesteld te hebben dat Franstalig Kameroen in hoofde van verzoeker als een veilig intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet dat ook nagegaan dient te worden of "het redelijk is voor verzoeker om zich in Franstalig Kameroen te vestigen." Zoals hierboven vastgesteld (*supra*, randnummer 7), houdt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling hiervan rekening met de persoonlijke omstandigheden, waaronder de medische toestand van verzoeker. Het gegeven dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij ook verwijst naar de eerdere vaststelling dat de medische problemen niet van die aard zijn dat zij een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie inhouden, noch een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, verandert hier niets aan.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangeeft dat voor de beoordeling van de door hem ingeroepen medische problemen verzoeker de geëigende procedure, met name deze van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, dient te volgen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers medische problemen mee in rekening

heeft gebracht bij de beoordeling van de redelijkheid van het beoogde vestigingsalternatief in het kader van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont in die mate geen schending aan van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet.

9. In zoverre verzoeker aanvoert dat het bestreden arrest in randnummer 9 een voorwaarde toevoegt aan artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet door aan te geven dat de situatie van extreme armoede waarin verzoeker terecht zou komen het gevolg dient te zijn van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren, gaat hij voorbij aan de vaststelling in randnummer 10 dat verzoeker “met zijn algemene verwijzingen naar landeninformatie inzake de socio-economische situatie van Engelstalige Kameroeners in Franstalig Kameroen niet concreet aan[toont] dat hij bij terugkeer naar Franstalig Kameroen zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.” Omdat verzoeker niet aantoont dat hij in extreme armoede dreigt terecht te komen, is de kritiek van verzoeker gericht tegen een motief waarvan de mogelijke onwettigheid de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Voor het overige is de in de memorie van wederantwoord aangevoerde kritiek nieuw en in die mate niet ontvankelijk daar verzoeker niet aantoont dat hij die kritiek niet eerder in het verzoekschrift had kunnen aanvoeren.

10. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op twaalf mei tweeduizend vijfentwintig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Francis Van Nuffel,	staatsraad,
Frédéric Vanneste,	staatsraad,

met bijstand van

Bart Tettelin,	griffier.

De griffier **De voorzitter**

Bart Tettelin **Carlo Adams**